

França ha proclamat amb aires triomfalistes que ha descobert el sistema de detectar l'avió invisible americà. De manera que l'invent se n'ha anat en orris, després de costar una xifra astronòmica en milions de dòlars. Pràcticament no han tingut ni ocasió d'estrenar-lo, si es deixa de banda l'èxit aleatori i discutible d'unes proves durant les quals es va estavellar un d'aquests aparells i no en podien trobar les restes. Una cosa ben comprensible si es té present la seva pretesa invisibilitat.

Les altes instàncies del Pentàgon no han pogut dissimular la seva contrarietat i els simples espectadors d'arreu del món es fan creus que entre aliats compromesos en un mateix bloc militar es facin aquestes sensacionals travetes.

Per una de les constants paradoxes que ens tallen la respiració tan sovint, França acaba de sofrir la pèrdua d'un avió DC10 amb 150 persones a bord. Els comunicats oficials diuen que el DC10, de la companyia francesa Unió de Transports Aeris, ha desaparegut.

Així, tal com sona, es refereixen a la desaparició d'un enorme cos sòlid ple de gent, posant en evidència que els descobridors d'un giny apte per deixar sense efecte la invisibilitat d'una màquina bèl·lica voladora han perdut de vista una nau aèria que no tenia cap pretensió de passar desapercibuda. No és estrany que vagi en augment un escepticisme

el davantal de pere calders

Les armes simulades

general, i creixi la desconfiança en relació amb els esforços destinats a defensar-nos, amb amenaces greus contra vides i hisendes.

A més de perillós, es tracta d'un joc caríssim. El pressupost del Pentàgon supera els 300.000 milions de dòlars i els màxims responsables no es cansen de queixar-se que no n'hi ha prou, exigeixen cada cop més.

Però no són pas ells sols. Les despeses en armament fan coixejar l'economia de molts països i en surt perjudicada la bona marxa d'un món cada vegada més interdependent, convençut a poc a poc que si el que es despèn estúpidament en eines de matar es destinés a millorar les condicions de vida tots aniríem millor. Cal insistir en la tendència internacional de voler disfressar l'agressivitat amb l'excusa de la protecció i la defensa.

No seria just d'oblidar que la Unió Soviètica, l'altra gran potència, pateix seriosos mals deguts en bona part a la mateixa causa. Estic segur que ténim exemples a tocar, sense haver de recórrer a la denúncia de l'execrable conducta dels altres.

Ara mateix, aquests dies, s'han produït al nostre entorn

uns fets que conviden a ampliar deduccions. Hi ha hagut atracaments a bancs, joieries i comerços temptadors, en els quals els lladres han utilitzat armes simulades, com ara pistoles de plàstic totalment inofensives. Però com es pot comprovar la seva innocuïtat? Hi ha models molt ben fets, d'una aparença exactament igual als originals que imiten.

Les víctimes d'un assalt només tenen una manera d'aclarir si l'arma que les apunta és de broma o és de veres: plantar cara al delinqüent.

Si és de broma, acabaran a bufetades o amb la fuga del saltejador. Si és de veres, s'hi poden jugar la vida. La disjuntiva és tan exposada que la majoria de ciutadans amenaçats d'espoliació opten per conservar la integritat física.

I dic jo, convençut d'adreçar-me a un desert carregat de males intencions: ¿per què les potències de totes les categories no s'assosseguen i es dediquen a patrocinar la fabricació d'armament de plàstic, amb prou astúcia perquè l'enemic, generalment imaginari, no pugui tenir la certesa de si allò mata o no? Ja s'ha vist que a la menuda és una argúcia que funciona. Pensada i realitzada a l'engròs es podria aconseguir una considerable reducció de les despeses sense tant perill de prendre-hi mal.

Pere Calders